

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA ve věci

žalobce: **M. J.**
zastoupený advokátem JUDr. Ladislavem Košťálem
sídlem Na Riviére 123, 270 24 Zbečno

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2017, č. j. 07931-24/2015-ERU

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 27. 2. 2017, č. j. 07931-24/2015-ERU, byl podle § 96 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“) ve spojení s § 90 odst. 5

zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 07931-18/2015-ERU, sp. zn. KO-07931/2015-ERU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím shledal žalobce vinným z přestupku dle § 90 odst. 1 písm. k) energetického zákona a uložil mu pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost náhrady paušální částky nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se měl daného přestupku dopustit tím, že v rozporu s § 46 odst. 9 energetického zákona nejméně od 7. 11. 2014 do 4. 4. 2016 nechával v ochranném pásmu nadzemního vedení zvláště vysokého napětí 2x 400 kV v k. ú. Z. na pozemku parc. č. x růst porosty nad výšku 3 m.

II. Podání účastníků řízení

3. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že předmětný pozemek je součástí silnice první třídy ve vlastnictví hlavního města Prahy (na podporu tohoto tvrzení žalobce předkládá dva znalecké posudky a notářský zápis). Předsedkyně žalovaného nepřihlédla k závěrům znaleckého posudku č. 0002/2016 a opomíjí informaci silničního správního úřadu a potvrzení Technické správy komunikací hl. m. Prahy. Závěr o tom, že nejde o silniční pozemek ani silniční pomocný pozemek je nesprávný. Z řezu pozemní komunikace dle žalobce plyne, že silniční pozemek sahá až do původního terénu za hranice svahu zářezů a svahu násypů (k čemuž odkazuje také na normu ČSN 73 6101). Dále poukazuje na nesrozumitelnost a nelogičnost argumentace předsedkyně žalovaného ohledně toho, že i kdyby pozemek sloužil k odvodu vody z pozemní komunikace, nebyl by žalobce zbaven odpovědnosti za jeho stav. Důkaz fotodokumentací byl opatřen v rozporu se zákonem, neboť žalovaný o místním šetření nevyrozuměl žalobce a neumožnil mu vyjádřit se. To, že oznamovatel odstranil z pozemku desítky stromů a neodstranil stromy, v jejichž existenci je spatřováno spáchání přestupku, je zjevným účelovým jednáním oznamovatele. Žalobce nemůže zasahovat do trvalých porostů, aby nenarušil zpevnění pozemků provedené vlastníkem komunikace cíleným osázením.
4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a opakuje, že zákaz stanovený v § 46 odst. 9 energetického zákona se vztahuje na žalobce. Jeho pozemek není součástí silnice, není silničním pomocným pozemkem ani silničním pozemkem. Dne 29. 9. 2015 žalovaný na pozemku pouze prověřoval podnět k zahájení řízení, nemohl tedy porušit ani § 54 odst. 3 ani § 51 odst. 2 správního řádu. Žalovaný proto navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.
5. Žalobce v replice opakuje, že žalovaný bez odborných znalostí nevyvrací závěry znalců a nevypořádává se s dalšími důkazy. Předsedkyně žalovaného se důkazy nezabývala a nehodnotila jej, což činí její rozhodnutí nepřezkoumatelným. Šetření dne 29. 9. 2015 je důkazem ohledáním, podle § 138 správního řádu žalovaný zjevně nepostupoval.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí předsedkyně žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
7. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

8. Nejprve se soud zabýval námitkou, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že předmětné stromy se nacházejí na pozemku parc. č. x, respektive, že důkazy na podporu tohoto závěru byly opatřeny v rozporu se zákonem, neboť žalovaný žalobce nevyrozuměl o místním šetření. Podle žalobce bylo šetření dne 29. 9. 2015 důkazem ohledáním, nikoliv postupem před zahájením řízení, neboť nebyly splněny podmínky § 138 správního řádu.
9. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
10. Úkon zaměstnanců žalovaného, kteří dne 29. 9. 2015 na pozemku parc. č. x provedli zjištění, že některé stromy vyrůstající na tomto pozemku v ochranném pásmu nadzemního vedení zvláště vysokého napětí překračují výšku 3 m, byl zjevně úkonem mimo správní řízení. Žádné správní řízení v danou chvíli neprobíhalo a zaměstnanci žalovaného pouze prověřovali podnět k zahájení řízení, aby mohl žalovaný učinit závěr, zda jsou dány předpoklady pro zahájení řízení z úřední povinnosti či nikoliv. Nemohlo jít o důkaz ohledáním ve smyslu § 54 správního řádu, a žalovanému proto nelze vytknout, že by porušil práva žalobce zakotvená v tomto ustanovení.
11. Zároveň daný postup nebyl zajištěním důkazu dle § 138 správního řádu. Nejenže žalovaný tento postup formálně neoznačil jako zajištění důkazu, z obsahu správního spisu ani nevyplývá, že by pro takový postup byl dán důvod. Zejména z ničeho neplyne, že by existovala důvodná obava, že později by nebylo možné důkaz provést. V následném řízení bylo možné všechny rozhodné skutečnosti dokazovat, ať už ohledáním či například výsledkem svědků (a provedení tohoto dokazování mohl také žalobce navrhnout, vyslovil-li by relevantní pochybnosti ohledně zjištění učiněných při daném šetření). Ani porušení práv plynoucích z § 138 správního řádu proto žalovanému nelze vytknout.
12. Zbývá posoudit, co tedy bylo podkladem pro rozhodnutí žalovaného a zda takový podklad mohl být žalovaným využit.
13. Šetření dne 29. 9. 2015 probíhalo jako úřední činnost zaměřená na prověření podnětu k zahájení správního řízení. Šlo tedy o poznatek z vlastní činnosti správního orgánu, který zákon explicitně řadí mezi podklady pro zahájení řízení v § 67 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění účinném do 30. 6. 2017. Možnost provádět šetření za účelem prověření podnětu k zahájení správního řízení plyne implicitně jak z citovaného ustanovení, tak z § 42 správního řádu. Správní orgány jsou povinny nejen přijímat podněty k zahájení správního řízení, ale tyto podněty také prověřovat, aby mohly učinit závěr, zda je na místě řízení zahájit, a aby mohly v souladu s citovaným rozhodnutím splnit svou povinnost sdělit podatelci podnětu, jak bylo s podnětem naloženo. Ustanovení §§ 137 až 139 správního řádu nepředstavují taxativní výčet úkonů, které mohou správní orgány provádět mimo správní řízení, jde pouze o zvláštní ustanovení o některých úkonech prováděných před zahájením správního řízení. Postup před zahájením řízení je ovšem mimo jiné upraven také v §§ 42 a 43 správního řádu.
14. Poznatky z vlastní činnosti přitom nejsou toliko podkladem pro zahájení správního řízení, nýbrž dle § 50 odst. 1 správního řádu představují také podklad pro vydání rozhodnutí. Zjištění učiněná za účelem prověření podnětu k zahájení řízení představují v případném následném správním řízení skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. Zdejší soud proto uzavírá, že tento podklad pro vydání rozhodnutí byl žalovaným získán zcela v souladu se zákonem.
15. Pochopitelně výše uvedené závěry nemohou vést k tomu, že by byl účastník správního řízení touto cestou zbaven svých práv, kterými disponuje v případě provádění jednotlivých důkazů, například v případě provádění důkazu ohledáním. Jestliže účastník řízení relevantně zpochybňuje skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední povinnosti, musí být prováděno dokazování za účelem potvrzení či vyvrácení správním orgánem tvrzených skutečností. Je tedy v moci účastníka řízení požadovat ověření skutečností, které správní orgán prezentuje jako jemu známé z úřední činnosti, být o tomto ověření uvědoměn a být mu také přítomen.

16. Pokud by žalobce ve správním řízení zpochybnil skutečnost, že předmětné stromy vyrůstají právě na pozemku parc. č. x, nemohl by si žalovaný vystačit se zjištěními učiněnými při šetření dne 29. 9. 2015 a musel by například provést místní šetření či výslech svědků a při tom by musel šetřit práva žalobce zakotvená v § 54, respektive § 55 správního řádu. Žalobce ovšem uvedenou skutečnost nijak nezpochybnil a své (zcela nekonkrétní) pochybnosti vyjádřil až v řízení před soudem.
17. K pasivitě účastníka řízení ve správním řízení a následnému zpochybňování zjištěného skutkového stavu až v řízení před soudem lze přitom odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47 (www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní soud rozlišil dva typy situací. „*V první řadě půjde o situaci, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede ke závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody ke pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést ke jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. Výjimkou by bylo, pokud by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. [...] Pokud však správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (druhý typ situace), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně „oddělil zrna od plev“ a případně zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.*“
18. Tento právní názor posléze aproboval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71 (www.nssoud.cz), přičemž uzavřel, že správní soudy musí primárně zkoumat, „*zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).*“
19. Zdejší soud se tak v první řadě zaměřil na posouzení, zda správní orgány posuzované řízení opatřily dostatečně přesvědčivou sadou podkladů, jež sama o sobě odůvodňuje závěr o tom, že posuzované stromy vyrůstaly na pozemku parc. č. x. S ohledem na obsah správního spisu je přitom nutno učinit jednoznačný závěr, že správní orgány takovou sadou podkladů disponovaly. Vedle samotného podnětu k zahájení správního řízení byly žalovanému především známy zcela konkrétní skutečnosti z jeho úřední činnosti (písemně zachycené konkrétními zaměstnanci žalovaného po šetření provedeném dne 29. 9. 2015). Nebyly-li tyto podklady jakkoliv žalobcem v průběhu správního řízení zpochybněny (žalobce se zaměřil toliko na vyvrácení tvrzení žalovaného, že měl povinnost o dané stromy pečovat z titulu vlastnictví pozemku), neměl žalovaný jakýkoliv důvod pochybovat správnosti zjištění, že předmětné stromy vyrůstaly právě na pozemku parc. č. x.
20. Jelikož správní orgány disponovaly dostatečnými podklady pro uvedený závěr, není dán v soudním řízení prostor pro to, aby byl tento závěr v souvislosti s námitkou uplatněnou teprve v žalobě dále potvrzován či vyvrácen. Z tohoto důvodu soud nepřistoupil v této otázce k dokazování (zejména k provedení místního šetření, jak navrhoval žalobce).
21. Žalobce dále namítá, že pozemek prac. č. x je součástí tělesa pozemní komunikace Strakonická a je ve vlastnictví hlavního města Prahy, respektive že hlavní město Praha je ten, komu svědčí povinnost pečovat o porosty na tomto pozemku.
22. Ani v této části soud neshledal žalobu důvodnou.
23. Zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) upravuje, co tvoří těleso dálnice, silnice či místní

komunikace (dále bude soud pro zjednodušení souhrnně používat pojem komunikace), její součástí a příslušenství. Obecně samotné pozemky do žádné z těchto kategorií nespádají, a to s jedinou výjimkou, kterou je silniční pomocný pozemek [viz § 12 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích]. Jelikož za takový pozemek lze při splnění zákonných podmínek považovat pouze pozemek ve vlastnictví vlastníka pozemní komunikace, není potřeba se touto kategorií (a zejména problematičností pravidla o tom, že jde o součást komunikace) v nyní projednávané věci blíže zabývat. Pro všechny ostatní kategorie pozemků platí obecná pravidla soukromého práva. Ta přitom vycházejí z pojetí, že naopak stavba komunikace je součástí pozemku (viz § 506 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník; dále jen „občanský zákoník“), respektive před účinností občanského zákoníku vycházela z pojetí, že se buďto jednalo o součást pozemku, nebo šlo o samostatnou věc (viz zejména shrnutí judikatury Nejvyššího soudu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, č. j. 5 As 62/2008 – 59, č. 2200/2011 Sb. NSS). Soukromé právo tedy nepočítá a ani dříve nepočítalo s tím, že by pozemek mohl být součástí stavby. Vedle silničního pomocného pozemku zákon o pozemních komunikacích sice implicitně připouští také existenci dalších pozemků, které by mohly být součástí komunikace, nicméně taková kategorie pozemků neexistuje. V § 15 odst. 1 totiž hovoří vedle silničních pomocných pozemků také o „jiných vhodných pozemcích tvořících součást dálnice, silnice nebo místní komunikace“. V tomto případě ovšem nejde o definici součástí komunikace, nýbrž nepřesné slovní vyjádření, které neodpovídá vymezení součástí komunikace v § 12, ani chápání součástí věci v režimu občanského zákoníku. Z důvodové zprávy (dostupná v digitálním repozitáři na www.psp.cz) k § 15 zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že pojem jiný vhodný pozemek užitý v tomto ustanovení ve skutečnosti nebyl zákonodárcem míněn jako pozemek ve smyslu nemovité věci dle § 498 občanského zákoníku. Důvodová zpráva totiž uvádí, že „[j]inými vhodnými pozemky jsou např. svahy naspů a zářezů, odpočívky a pod.“ Svahy naspů a zářezů či odpočívky však nepředstavují pozemky, nýbrž součásti tělesa komunikace, které jsou umístěné na silničním pozemku (viz § 11 odst. 1 a 2 a § 12 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích).

24. Je proto nutno odmítnout tvrzení žalobce, že pozemek parc. č. x je součástí pozemní komunikace Strakonická a je ve vlastnictví hlavního města Prahy. Dle výpisu z katastru nemovitostí je vlastníkem předmětného pozemku žalobce, což tvrdí i sám žalobce, byť jsou jeho tvrzení v tomto směru vnitřně rozporná. Na jednu stranu totiž uvádí, že je vlastníkem předmětného pozemku, ale na stranu druhou zároveň argumentuje tím, že tento pozemek je součástí komunikace ve vlastnictví hlavního města Prahy. Obě tvrzení se navzájem vylučují, neboť duplicitní vlastnictví ani dvojedinou povahu věci (jako věci samostatné a zároveň jako součásti věci jiné) právo neumožňuje. Soud proto vychází z obsahu katastru nemovitostí, z něhož plyne, že uvedený pozemek není ve vlastnictví vlastníka pozemní komunikace. Z povahy věci se tudíž nemůže jednat o silniční pomocný pozemek, který by mohl představovat součást pozemní komunikace. Vlastnictví žalobce rozhodně nelze vyvrátit poukazem na to, že na předmětném pozemku je umístěno těleso silnice. Tato skutečnost má za následek pouze to, že předmětný pozemek může být klasifikován pro účely zákona o pozemních komunikacích jako silniční pozemek (viz § 11 odst. 1). Z této klasifikace ovšem neplyne přechod vlastnického práva ani jeho modifikace. Silniční pozemek není součástí silnice, a zákon ani nestanoví, že by se v důsledku stavby silnice stával vlastníkem silničního pozemku vlastník silnice. Proto nemá na výsledek projednávané věci žádný vliv nesprávnost závěru předsedkyně žalovaného, že předmětný pozemek není silničním pozemkem. Tento chybný závěr proto nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.
25. S ohledem na text § 90 odst. 1 písm. k) energetického zákona nicméně pro naplnění skutkové podstaty přestupku není na první pohled stěžejní, zda je žalobce vlastníkem pozemku, na němž vyrůstá porost, nýbrž to, zda žalobci svědčí povinnost dle § 46 odst. 9 energetického zákona, jejímž porušením měl přestupek spáchat.

26. Podle § 46 odst. 9 energetického zákona v ochranném pásmu nadzemního vedení je zakázáno vysazovat chmelnice a nechávat růst porosty nad výšku 3 m.
27. Pokud jde o část skutkové podstaty spočívající v ponechání růst porosty nad výšku 3 m, což je žalobci kladeno za vinu, je zjevné, že daný přestupek může spáchat pouze konkrétní pachatel, tj. pachatel, který má konkrétní vlastnost (podobně jako například v případě trestného činu poškození věřitele, který může spáchat pouze dlužník). Jen stěží by mohl obstát opačný závěr, neboť v takovém případě by tento přestupek ve spolupachatelství páchal neomezený okruh osob – zjednodušeně řečeno, roste-li porost, nechávají ho růst všichni. Ačkoliv zákon výslovně neoznačuje subjekt přestupku, respektive jeho konkrétní vlastnost, kterou implicitně vyžaduje, je patrné, že je jí myšlena existence povinnosti konkrétní osoby o porosty pečovat. Pouze osoba, která má takovou povinnost, může předmětný přestupek spáchat. Ve standardním případě plyne taková povinnost z povahy vlastnického práva – vlastník porostu nesmí výkonem vlastnického práva (ať už péčí o porost či zanedbáváním této péče) nepřiměřeným způsobem zasahovat do práv jiných osob (v tomto případě zejména práv provozovatele distribuční soustavy). Obecně je přitom vlastníkem porostů vlastník pozemku, neboť porosty tvoří dle § 507 občanského zákoníku součást pozemku.
28. Soud se nicméně zabýval také otázkou, zda by mohlo být toto obecné východisko (závěr, že povinnost pečovat o porosty svědčí vlastníku pozemku) modifikováno v případě, že by předmětný porost vyrůstal na tělese komunikace. Na tuto skutečnost totiž žalobce taktéž poukazuje. Soud předesílá, že ve správním řízení nebylo postaveno na jisto, zda stromy, které měl žalobce nechat růst, vyrůstají na tělese komunikace. Tato otázka zůstala mezi stranami sporná, přičemž posudek, který předložil žalobce ve správním řízení, hovoří pouze o tom, že na pozemku parc. č. x se nachází těleso pozemní komunikace Strakonická. Z tohoto posudku neplyne, že by bylo těleso komunikace umístěno na celém pozemku, potažmo na té části pozemku, na které vyrůstají posuzované stromy. Těleso komunikace není nutně součástí pozemku (zejména je-li vlastník komunikace odlišný od vlastníka pozemku) a není ani nutně vždy umístěno na celém pozemku. Nelze proto bez dalšího na základě obsahu správního spisu vyslovit závěr, zda sporné stromy vyrůstají na tělese komunikace či nikoliv.
29. To, že tato skutková okolnost nebyla dostatečným způsobem ve správním řízení postavena na jisto, by ovšem mohlo představovat vadu správního řízení pouze v případě, že by se jednalo o skutkovou okolnost, která by mohla mít vliv na výsledek řízení. Soud proto nejprve v abstraktní rovině posoudil, zda existence tělesa komunikace na pozemku má vliv na to, kdo je adresátem zákazu stanoveného v § 46 odst. 9 energetického zákona.
30. Zákon o pozemních komunikacích obsahuje speciální úpravu týkající se péče o porosty pouze ve vztahu k silniční vegetaci. V § 13 písm. d) stanoví, že silniční vegetace je příslušenstvím dálnice, silnice nebo místní komunikace a v § 15 stanoví pravidla pro péči o silniční vegetaci. Definici silniční vegetace zákon neupravuje, nicméně podle názoru soudu lze vyjít právě z pravidla o tom, že silniční vegetace tvoří příslušenství komunikace, a dále z obecných znaků příslušenství věci. Jak potvrzuje také důvodová zpráva k zákonu o pozemních komunikacích, příslušenstvím dálnic, silnic a místních komunikací mohou být v souladu s obecným chápáním příslušenství věci pouze věci, které náleží vlastníkově těchto komunikací a jsou jím určeny k tomu, aby byly s dálnicí, silnicí nebo místní komunikací trvale užívány. Pouze porosty, které splňují tyto předpoklady, mohou být chápány jako silniční vegetace, která ve smyslu § 13 písm. d) zákona o pozemních komunikacích tvoří příslušenství dálnice, silnice nebo místní komunikace.
31. Zákon o pozemních komunikacích tedy nijak nemění obecná pravidla pro určení subjektu vlastnického práva ve vztahu k porostům, ani neupravuje povinnost třetích osob ve vztahu k porostům, které nejsou v jejich vlastnictví. Vlastník komunikace má ze zákona povinnost pečovat pouze o porosty ve svém vlastnictví. Bez ohledu na to, zda porost vyrůstá na tělese pozemní komunikace, jeho vlastníkem, a tudíž osobou, které svědčí veškerá práva a povinnosti

z vlastnického práva vyplývající (včetně povinnosti dle § 46 odst. 9 energetického zákona), je vlastník pozemku.

32. Jelikož vlastníkem pozemku parc. č. x byl v rozhodné době žalobce a ve správním řízení existovaly jednoznačné podklady prokazující, že předmětné stromy vyrůstaly na tomto pozemku, může soud uzavřít, že adresátem zákazu nechat růst v ochranném pásmu nadzemního vedení porosty nad výšku 3 m (§ 46 odst. 9 energetického zákona) byl žalobce. Protože je pro tyto účely s ohledem na výše učiněné úvahy lhostejné, zda se v daném konkrétním místě nacházelo také těleso pozemní komunikace Strakonická, nemusel správní orgán postavit najisto, zda tomu tak bylo či nikoliv. Jelikož i žalovaný vycházel ze závěru, že rozhodující pro odpovědnost žalobce za přestupek bylo vlastnictví pozemků, z něhož plyne vlastnictví k předmětným stromům, a nikoliv existence tělesa komunikace na předmětném pozemku, nebyl povinen se důkazy prokazujícími tuto skutečnost vůbec zabývat. Není proto ani důvod, aby se soud zabýval tím, zda žalovaný hodnotil tyto důkazy správně a zda dospěl ke správným závěrům ohledně skutečnosti, zda se na pozemku parc. č. x nachází těleso komunikace. Ze shodných důvodů ani soud neprováděl dokazování dalšími listinami, které pro tento účel žalobce předložil v soudním řízení (znalecký posudek Ing. P. F., znalecký posudek Ing. V. Č., CSc., notářský zápis JUDr. J. V., rozhodnutí Ministerstva financí č. j. 124 345/92 ze dne 11. 8. 1992, informace Ministerstva dopravy ze dne 27. 8. 2013), neboť ani to by nemohlo na výsledku soudního řízení nic změnit.
33. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani skutečnost, že v katastru nemovitostí byl evidován jako způsob využití předmětného pozemku „silnice“. Způsob využití pozemku, ať již skutečný či evidovaný v katastru nemovitostí, nijak nemodifikuje povinnosti vlastníka pozemku, jehož součástí jsou také porosty. Z hlediska § 46 odst. 9 energetického zákona je kategorizace pozemku irelevantní.
34. Argumentaci předsedkyně žalovaného v napadeném rozhodnutí soud nepovažuje za nedostatečnou, nesrozumitelnou či nelogickou. Stěžejní úvaha, že žalobce je adresátem zákazu stanoveného v § 46 odst. 9 energetického zákona, je zcela jasná a odůvodněná. I kdyby nebyly zcela správné úvahy o tom, zda na daném pozemku je umístěno těleso komunikace a zda daný pozemek slouží k odvodu vody z pozemní komunikace, soud opakuje, že tyto skutečnosti nejsou pro danou věc relevantní, což opakovaně konstatuje i napadené rozhodnutí. Tyto dílčí úvahy tedy nejsou nosnými důvody rozhodnutí, a ani jejich případná nesprávnost by tudíž nemohla vést k jeho zrušení.
35. Na odpovědnost žalobce za přestupek nemůže mít vliv ani případná účelovost jednání oznamovatele přestupku, na kterou poukazuje žalobce. Vzájemné vztahy mezi žalobcem a oznamovatelem přestupku nejsou předmětem tohoto řízení.
36. Nad rámec důvodů tohoto rozsudku soud poznamenává, že si je vědom toho, že vlastnictví pozemku, na kterém se nachází těleso pozemní komunikace a který je nadto v ochranném pásmu nadzemního vedení zvláště vysokého napětí, může pro jeho vlastníka přinášet řadu povinností, které mohou být v poměru s užitky plynoucími z vlastnického práva subjektivně vnímány jako nepřiměřeně zatěžující. Tato negativa by nicméně měla být kompenzována zejména skutečností, že vlastnické právo může být nuceně omezeno pouze za náhradu (čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Zdánlivá nepřiměřenost povinností kladených na vlastníka tak nemůže být dále kompenzována přenesením těchto povinností na jiný subjekt bez zákonné opory. Základní zásada, že vlastnictví zavazuje (čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), platí i pro vlastnické právo k pozemku, jehož užívání je v důsledku faktických poměrů v daném konkrétním místě a s nimi spojené veřejnoprávní regulace značně omezeno.

IV. Shrnutí a náklady řízení

37. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. ledna 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu